

SÜMEGE ÉS VIDÉKE

Megjelenik minden vasárnap.

<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sümege, Horvát Gábor könyvkereskedésében.</p>	<p>Előfizetési árak: Egész évre 8 K, félévre 4 K, negyedévre 2 K. — Egyes szám ára 20 fillér.</p>	<p>Hirdetések egyesség szerint. A nyílt tér sora 1 korona.</p>
--	--	---

Az asszonyokról és gyermekekről

Az ifju nemzedék, melynek hivatása a népesedésünkben beálló háborus vérvesztéséget pótolni, sok gondot okoz. Az a nemzedék, mely legközelebb fog a munkátvégző férfiak helyébe lépni, erkölcsi szempontból — egészben véve — kifogások alá esik. A fiatal csemetékre nem ügyelhetnek a harctéren levő apák az anyáknak többnyire kenyérkeresetre kellett magukat adniok és így nem lehet csodálni hogy a jelentegi rendkívüli viszonyok ijesztő módon rontják a gyermekek erkölcsiségét.

Ennél még nagyobb gond a lakosság szaporodásának fokozása. Erkölcsi szociális és gazdasági feladatok várnak itt a társadalomra és vezetőire, az asszonynak legmagasztosabb kötelessége pedig az lesz, hogy az erkölcsiség fejlesztésére törekedjék. Az asszonyok gondja lesz, hogy a nemzetnek elegendő polgárokat adjanak és hogy a fiatalságot morális nevelésben részesítjék. A magukra hagyás, a nevelés hiánya a gyermekek zülléséhez, elvadulásához vezet és az asszonyok vétkes mulasztásainak következményét az egész társadalomra zudítja. Az asszonyoknak különösen a lá-

nyokra kell gondot fordítaniok, hogy őket becsületes anyákká neveljék és ezzel behegesszék a háboru ütötte sebeket.

Szól ez különösen a falusi asszonyoknak, mert tőlük még lehet remélni, hogy a kérő figyelmeztető szónak fogadják mit — fájdalom — hölgyeinktől kevésbé várhatunk. Eleddig legalább hölgyeink közül a legtöbbben úgy gondolkodtak, hogy minél finomabb a hölgy, annál kevesebb a gyermeke. A gyermekirás-rívás elvonja a hölgyet az élet előkelő és pazar élvezeteitől, időt rabol, pénzbe kerül, gondot okoz a jelenben és a jövőben. Mennyi báról, társasestélyről kénytelennek a hölgyek anyai gondok miatt elmaradni nem is szólva arról, hogy a füzőformák szépsége mennyire eltorzul szülés és gyermekek szoptatása által! Mennyire kell takarékoskodnia a szegény családapának, ha egy sereg fiu meg leány lármázik körülötte. Hiszen ép elég sokba kerül az asszony divatszámleit kiegyenlíteni és a férfi bizony sokszor sóhajtvá gondol vissza elmúlt lemult legénykorára. Akárcsak az olasz »szent önzés« jelszavát követve, a saját személy végtelen nagyrabecsülése és féltő kiméltése tartotta vissza a művelt osztályokat attól, amit a szegény emberek nyomorúságukban maguknak megengedhetők tartottak.

Igaz, hogy ma már ebben a tekintetben is a közfelfogás némileg megváltozott. Nem tartják már illetlennek, ha egy hölgynek féltucat gyermeke van. Kell is, hogy a hölgyek eddigi nézetei gyökeresen megváltozzanak.

Az öröm, melyet épen — szépen serdülő gyermekereg házba — szívbe varázsol, sokkal nagyobb, sokkal nemesebb minden más örömnél. Ezekből az édes örömöktől fosztja meg magát meggondolatlanul az a hölgy, aki hiu élvezetvágyból elhanyagolja anyai kötelességeit, melyeknek hűségese teljesítésével hazájának a legnagyobb szolgálatot tenné.

Reméljük, hogy a háboru után ez is másként lesz, mint eddig volt

Az árákról.

A hosszú háborunak napról-napra érezzük nehézségeit, mi itthonmaradtok is.

Érezzük sokféle tekintetben: pl. élelmszer' ruha, cipő stb. efféle cikkek árának óriási mértékben való felszökésében. Ugy hogy ma annyi pénz kell kis háztartások ellátására, mint amennyit előbb csak a nagy és fényes háztartások számlái tettek ki.

Rendelet, rendeletet követ, hogy a mesterséges árdragításokat megakadályozza, ámde mindezek eddig még nem váltak be, mert nem voltak egyöntetűek. Majd ha a most tervezett s a lapok al al annyira sürgött általános árszabály életbe lép minden téren s az egész országban egyformán, —

„És látod hátamat, de arcom nem látható.”

Uram, hogy élek Feléd siettem,
Főlséges színeddel mindig is csak szemben:
Arcodat kerestem.

Felém is néztek fényes arcok,
Sugarat ígérők, diadalmas harcot; —
Színed visszatartott.

Utam elé utak siettek,
Virágos rét szólt: jer, pihenj meg;
Ének kísértett, dal marasztott; —
Kerestem arcod.

Hol régi utak köve vásott,
Hol újat lelkem vére vágott,
Színedre vágyott.

Vártam, bizongtam: jössz elmébe,
Vigyázod lábam merre lépte,
Fordulsz feléje.

Bágyad a nap már, szürkül az este,
Színedet arcom hiába kereste;
Nyomodon járónak gyenge lába fáradt:
Nem látta az arcod, csak a hátad, hátad.

Por Tamás.

Én is jártam arra.

(Folytatás.)

Végre mégis csak rendes országútra értünk. Ideje is volt, mert addigra már rágni lehetett volna a sötétséget. Valahogy befelhősült napnyugta óta az ég, még csillag sem látszott. Az uton egy kissé tömörítették a sorokat s úgy mentünk tovább még vagy tíz percig. Dohányozni, beszélgetni szigorúan tilos volt. Magyarázat: »Az ellenség némely helyen alig négy száz lépésnyire tőlünk!« Halkan jött a parancs: »Állj!... Jobbra az árokba fekküdj!... Ez az a vezényszó, melyet mindig örömmel teljesített a honvéd társaság. Lett is fogadják hamarosan. Én is leültem az árok szélére. Nemsokára ott termett mellettem a hadnagyom is s úgy önkéntelenül azt kérdeztük egymástól mi lesz most?

Az uttól jobbra-balra itt-ott házak voltak, de siri némák, szinte érezte az ember, hogy tótong belőlük az üresség. Jobbra egy kis dombbszerű tisztás volt, tűzerek ásták be oldalán az ágyukat.

Nemsokára jött a hívó szó: »Tisztek és tisztjelöltek előre az élre!« Átadtuk a parancsnokságot az altiszteknek, mi pedig előre mentünk ahol mind nagyobb csapatot alkotva vártuk, mi lesz. Mikor valamennyien együtt voltunk, szép csendesesen behúzódtunk egy udvarba s onnan egy házba, ahol megtudtuk

azt is, hogy az ezredparancsnok elé járulunk. Őrnagy volt, fiatal feketebajuszu keménytekintetű székely ember, maga a megtestesült szigor s tetőtől talpig katona. Alig fértünk el a kis szobában, melyben az ezrediroda volt. Hosszu, ikszlábu korcsmaasztal terpeszkedett a szoba közepén, mellette jobbról-balról lóca, asztalfőn egyetlen szék, mögötte állott az őrnagy ur. Az asztalnál két tiszt meg egy zászlós állt, látszólag írásra előkészülve. A világosságot rég nem látott plé petróleom lámpa pislogta ránk, igaz, az asztalon levő boros üveget is megvilágította.

Nagyon komoly, mondhatni ünnepléses volt a hangulat. Az őrnagy ur végig ment előttünk s fogadta bemutatásunkat, kezét fogott valamennyünkkel, sőt a többször hactéren járt jobbképűeknek azt is moudta »Örülök!« Visszatérve eredeti helyére, az asztalfőn levő szék mögé, rövid, katonás beszédet intézet hozzánk, amely bizony inkább volt megfélemlítés, mint biztatás. Az ott levők nagy részét beosztotta az ezredparancsnok ur, ezek aztán rögtön mentek is rajvonalba, a többieknek pedig, kik közé én is tartoztam, azt mondta: »Az urak pedig keressenek mngunknak az éjjelre szállást ott, ahol találnak. Egyet mondhatok, a szabadban hidegebb, de ha nem akarnak többbedmagukkal felébredni valamelyik csucsházban, akkor egészségesebb. Önöket holnap fogom beosztani. Legyenek elkészülve, hogy éjjel akármikor riadó lehet, ha az oroszok támadnának, továbbá, hogy

tán remélhetjük a helyzet javulását. Addig azonban csak fizessük ki sóhajtozva a most szokásos árakat mindenütt. Mert ezek az árak — igaz ugyan, hogy megőszitettek bennünket idejekorán s az idegeinkbe másznak, — de végre: enni kell és ruha is csak kell, meg cipő is csak: kell! Mit tehet hát az ember? Vesz magának, akármilyen drága pénz járjon is érte. Összeszorítja a fogát, magában barátságos mondatokra fakad — de fizet, mert kell!

És az árak is olyanok, mint a stréber emberek, mindig csak felfelé törekednek — de sohasem szállnak lefele.

Tapasztalhatjuk ezt nap-nap után mindig. Lefekszik az ember békésen, belenyugodva a mai árba: s valahogy csak kidrúkoljuk — ezzel alszunk el végre nagy nehezen... igen! — de jön a holnap és véle az új meglepetés — megint drágább lett: a kávé, a tej, a szappan, a cukor; a többi élelmiszer; a ruha, a cipő, a fehérnemű, a papiros — mindentéle. Nemsokára már nem tudunk elég lelkimagaslattal emelkedni, hogy elérjük az árakat, olyan rideg fönsséggel tekintenek le reánk, szegény nyomorult földi halandókra.

Hiszem: már a költészetünkbe is belemásztak hihetetlen merészséggel... a nótáinkat elrontják... Ki tudja pl. a közkeletelt „Zsuzsikát” többé a rendes szövegén eldőlő, mikor a mai aktuális szövege ilyenre változott át:

„Hej Zsuzsikám, óh Zsuzsikám!
Mért nem lettél hát *tehén*?
Eladnálak a vásáron,
Egyszer csak — száz aranyért...”

Hát kell ehhez még egy sort is hozzáfűzni?

Én.

Háborus mese két kis verébről.

(A sajtóhadiszállítás jóváhagyásával.)

Csak most, mikor hosszú, viharos téli hónapok után itt, a tenger közeli melléken kitavasodott, csak most vettem észre, hogy ablakommal szemben gyönyörű, hatalmas diófa áll. A tél itt is szomorú, sőt még szomorubb, mint otthon, szép Magyarországon. Itt az ősz pusztítását nem takarja el a tél fehér lepellel. Égnek meredező, pusztá ágival olyan az a néhány fa is, ami ebbe a kővilágba mégis bele tudott gyökerezni, mintha maga is kő volna, nincs bennük valahogy semmi lélek.

reggel a harmat srappell erővel bővülve fog alászállani. Egyéb mondanivalóm, azt hiszem nincsen, hiszen az urak magyarok és honvédek... Sok szerencsét! Jó éjszakát!

Kiballagtunk. Első gondom volt, hogy volt századparancsnokomtól és társaimtól elbucszak, meg hogy a legényemet felkeressem, akinél a holmim nagyrésze volt.

Senkit sem találtam már meg. Mintha a föld nyelt volna el mindenkit. Még csak egy ismerőst sem találtam. A legénység, mellyel jöttem, teljesen eltűnt. Mire visszaértem az ezredparancsnokához, ahol az előbb még majdnem mind együtt voltunk, már ott sem volt senki. S mindehhez ráadásul a rágnivaló sötétség!... Teljesen tájékozatlan voltam avval is, hol vagyok, merre tartak merre az ellenség, merre a barát. Sehol egy parányi fénypont, mely felé menjek, sehol egy árva hangzöre, ahol értelmes embert sejtettem volna, aki valamire mégiscsak eligazít. Akkor az egyszer igazán tanácstalanul álltam. Csak országot felére volt biztosan előtem, hogy az por. Volt ugyan nálam villanylámpa, de hát... nem gyújthattam meg.

Árvának éreztem magamat, de végtelenül szinte a kétségbeesés szavával sirt fel lelkemből a sóhaj: „Jó Istenem, mit csináljak, hova forduljak?”

A távolban végre... egy puska lövés. Utána több is. Hangja úgy húzott lassan elhalón a levegőben, mint visszhangtól vissza-visszavert keserves ostopattogás. Szinte jól esett hallanom. Felrázott letargiámból. Észembe

Csak így tavasz felé, mikor a nekünk szokatlanul korai napsugár rügyeket fakaszt a fákon, sőt bakaink már mandulavirággal díszes sapkában büszkélkednek a vasárnapi misén, most fedezzük csak fel, hogy mi, a mindenható természet még ezeket a köveket is meg tudja lágyítani, azokra is tud a maga lelkéből lelket önteni, virágok, füvek, fák tűnnek szembe és ott terpeszkedik velem szemben az a hatalmas terebélyű diófa, amely díszére válnék a gyönyörű Dunántul akár-melyik ősi nemesi kuriajának is. Kicsi, tarka madarak röpködik körül, meglepednek egyetlen ágain egy egy percre, beledalolnak egy-egy örvendő csicsérgést a napsugaras levegőbe, aztán tovább repülnek.

Mintha a kis madárkák is éreznék, hogy ezen a vidéken nem az ő számukra csalogatja elő a napsugár a kis rügyeket és kis bogarakat, — ahogyan látni itt maradó madarat. Umenti pihenőnek is rossz nekik ez a világ. Azok a goromba dördülések, melyek földet, házat, fát meg-megráznak, nem igen tetszhetnek a madárkáknek. Rémséggel rebbéssel szállanak tovább a békésebb világ felé, a baka pedig, aki nézi, simogató pillantással köti kicsi szárnyukhoz a maga nehéz sóhajait, — hátha éppen otthon, az ő kertjébe talál pihenőt a háború által elűldözött ártatlan kis madár.

A második szép tavaszi napon a nagy diófa egy kis faházikó termett. Sima, vékony deszkából készült, hosszukás alakja volt, elől kicsi boltajtásos nyílással és alul kis folyosócskával. Lám mire nem gondol, mit meg nem csinál a magyar honvéd baka. Legalább egy-két kis madárka hadd üssön mégis csak tanyát, hadd dalolja itt ég felé szívderejtő dalát. Talán a csinos házikó melegengetős védeime a gyakran kegyetlen bőra ellen belecsábít egy szerelmes madárpárt, milyen gyönyörű lesz hallgatni a him csábító csatogását, nézni a kis fiókák szárnypróbálgatását. Áldott könnyelműsége, drága gondatlansága a magyarnak, aki az első pihenő órában már azt hiszi, hogy örökké ilyen jó lesz most már, ővé a világ minden reménye, öröme. Földet tűr, magot vet el, kerteket varázsol kiellen kövek vad erdejébe, madárházikókat aggat a fákra, és elhitheti magával a reményt, hogy hátha ő szedheti majd a virágot, ő hallgathatja a madárdalt. Pedig hát tudja, hogy a háború szele néhány nap, néhány hét múlva elsodorja őt innen, talán az örök béke hazájába, — és pedig hát csak azért teszi, amit tesz, mert nagyon szereti a földet, a madarat ő is, meg a főhadnagy ur is, akinek kedvében is akar járni.

hozta az örnagy úr szavait: Az urak pedig keressenek maguknak az éjjelre szállást ott, ahol találnak.

Botorkálni kezdtem az első sejtett ház felé. Átmásztam az árkon, mely az utszelen volt s pár lépéssel valami épülethez értem. Kitapogattam az ajtót, már t. i. a nyílást, mert ajtó nem volt rajta. Átléptem a küszöböt. Majd a nyakamat kitörtem a köőrmellékben, mely ott hevert. Itt azonban már mégiscsak elővettem a villanyámpám, mert különben lehetetlenség lett volna megmozdulnom. Gránátesapott házból voltam, melynek közepe bedől, de balra egész csinos szoba volt.

Oda bementem s nagy örömmre két teljesen ep zsup szalmát találtam, melyen kívül csak egy lóca, meg két szentkép volt a — butorzat. Most már aztán nem sokat teketőriáztam, szétteríttem a szalmát hátizsákomat a fejem alá csaptam, köpenyemmel és a pakróccommal betakaróztam és elhatároztam, hogy aludni fogok.

A távolban még egy nagyon tompa puska lövés. Jobban fülemre húztam a köpenyemet. Egy fáradt gondolatom még hazaszállt és aztán mindent, mindent elfeledtem.

Csak a szomorúság virrasztott fölöttem meg az Ég Ura őrző szeme... És amerre az eltűnt pajtások kerültek, álomban már én is jártam arra...

(Folytatom.)

Zób Mihály.

Nem is maradt a kis házikó soká lakó nélkül. Már a második, szép napos délután sovány verebecske szállott a kis folyosóra, egyet-kettőt lépett rajta, mintha a szilárdsgát próbálta volna ki, — elszállt, majd visszazállt, bekukucskált a kis ajtón, majd néhányszor körülrepülve a nagy fát, leszállt a nyílás falára, aztán hirtelen mozdulatlan eltűnt a házikóban. Bizonyára megtetszett neki a puha szalma fészék, mely a házikó padlóján kínált neki uri pihenést. Jó pár óra múlva bujt csak megint elő, mikor már jól kipihente magát a verebek gondviselése által szerzett palotájában, — vidám szárnyveréssel távozott, hogy nemsokára párosan térjen vissza a most már végérvényesen birtokba vett urilakba.

Derlis, gondatlan szép napok következtek a boldog madárpárra is, meg a pihenőbe a rajvonat mögötti kis faluba vitt, jobbra magyar katonákra is. A nap jókedvűen, tavaszi derével ütötte vidámra a tájat, messzire üldözte a ződ bórát, — a katonák naphosszat sütkéreztek a napon, bőségesen jutott jó menazzi, jó bor, jó kenyér, — a verébpár is mind jobban hizásnak indult a jó kosztól, melyért még csak messzire sem kellett röpködni. Ha néha a völgy fölött elzúgott üvöltő, láncsörgetéses bűgással egy-egy-gránát, melyet a talján a mély völgyből kivezető utnak szánt, — a bakák kíváncsi tekintettel fordultak utána, mintha legalább egy pillanatra látni szeretnék légi rohanásában a szörnyű rombolót, a kis verebek pedig előbb riadtan, majd mind nagyobb nyugalommal húzódtak be fészékükbe, amelynek minden verébképzetet meghaladó szilárdságu falait bizonyára gránátmentesnek hitték. Ha pedig az éles siphangok repülőt jeleztek, a környéken levő katonák sietve húzódtak a terebélyes diófa alá, mert végigzúgott a falun a parancs: „decken!” — és elbújtak a szörnyű bűgással közeledő óriási vadmadár elől a kis verebek is. De ezek az esetek csak változatosabbakká tették a pihenés különben egyhangu napjait, mert elvégre a baka se írhat folyvást levelet a babájának, vagy a kicsinyeinek, meg aztán két kis verébe sem csiripelhet mindig egymásnak szerelmes verseket.

Szóval hizásnak indult mindakét kis veréb úgy, hogy a bakahumor hadseregszállítóknak keresztelte el őket a háborun szerzett nagy jó módjuk miatt sőt az egyik géppuskás a szomszéd házból azt is mondotta, hogy ezek a legbecsületesebb hadseregszállítók, mert ezek legalább nem is állítják, hogy a nagy jomóderit valamit szállítottak is a hadseregnek. Jókedvűen évődtek a nehéz napok után idekerült magyar géppuskások egymással és a két kis verébbel. Ha hangos kacagásukba a nagy diófáról belevegyült egy-egy vidám csiripelés, szentül hitték a jó fiuk, hogy a kis verebek ez ő tréfáikra felelnek, a jó kosztot köszönik, vagy velük versenyt dicserik a nyugalmas tavaszi napot.

Ki gondolna ilyenkor veszedelemre, halálra, vagy hasonló csunya dolgokra, különösen mikor csakugyan nincs is mitől tartani, mert hiszen a mi rajvonatunkon, amely van is ide három-négy kilométer, ugyan soha át nem jön talján, ha száz évig él is és mindig azt „vereti is.” Az ágyui pedig, ha elhordanak is idáig, de ebbe a völgybe aligha tudnak beletalálni.

Már a második hete voltak a kis verebek boldog lakói a kis házikónak és pihenőtársai néhány század derek magyar bakának, mikor egy derlis ebéd utáni órában szörnyű kelepelő bűgás hasította keresztül a levegőt, mintha valaki hajlékony bádglapot hajított volna le iszonyu erővel az égből a földre, majd egy másodperc múlva rémes dördülés rázkódtatta meg a csöndes falut. A katonák megriadt arccal tekintettek fel az égre. Azt hitték, repülő dobott le bombát a falura. Csakugyan ott bűgött felettük egy ragyogó páncélu olasz repülő félelmes magasságban

szelve a levegőt a körülötte röpködő bárányfelhők között, melyek a rázúduló srappelok pirosfehér füstjéből támadtak. Csak hogy a repülő a falu északi vége felől közeledett, a robbanás piszkos füstfelhője pedig a falu déli felét borította el, tehát az nem származhatott a repülőből. Mindgy. Bujni kell a repülő elől be a házba vagy gyorsan a díófa alá.

A nagy fán, a kis házikóban ijedten bujt össze a két kis veréb, ki-kidugta fejét egyik vagy másik, mintha megnyugtató, vigasztaló szót várt volna a jó pajtásoktól, csak hogy azok most nem igen értek rá törődni a két kis verébbel. Három géppuskás magyar fiú állt a fa alatt és azon tanakodtak, hogy el kellene menni a falu tulsó végére, megnézni, mi lehetett az a rejtélyes robbanás. De hát nem lehet elmozdulni innen, mert meglát a repülő és abból nagy baj lehet.

Tanakodik, tanakodik a három jó magyar, már vagy öt perce tanakodnak, az egyik felnéz a fára nagy hirtelen, mintha vesztiköltést hallott volna a kis faházikóból, vagy talán azt az előbbinél is rémesebb zúgást hallotta volna meg hirtelen, amely — mintha valami mesebeli sárkány hasitana a levegőt a sarkába kapaszkodó véredek rémes üvöltése között — a gyakorlott fülű katonának nehéz gránátot jelentett be. Egyszerre vágódott arcra a három magyar fiú a közeledő szörnyeteg előtt, mintha valami hatalmas istenség előtt a settegő hívők és egyszerre emelkedett fel mind a három sok méter magasságba; hogy helyettük c-unya, véres testrészek hulljanak vissza a mély gödörbe, melyet részükre a kidöntött nagy fa tövében ásott a talján gránát. Csodálatosan épen hevert a gödör alján a madár házikó, de kis lakói nem voltak benne. Az egyik eltávozott csőrrel, hidegen fektült a fától jó néhány méterre, a másiknak csak az egyik szárnyát találták meg a gránát gödrében az egyik baka tenyere alatt.

A falu temetőjében közös sírba temették a három halott magyar maradványait. Az egyik baka, mikor senki sem látta, beletette a sírba a kis házikót, benne a két kis veréb tetemeivel és odairta a fejfa hátulsó felére: Itt nyugszik három szép magyar fiú és két szegény kis veréb.

Olasz harctér 916 febr. 16.

Dr. Gellért Samu
e. é. önk. őrmester.

H I R E K.

Könyvet a harctérre!

Minél tovább tart a háború, annál sürgetőbb hallható a harctéren levő katonák kérése, hogy küldjünk nekik olvasni valót a lövészárkba. A könyv a legjobb eszköz arra, hogy összeköttetést teremtsen a messzi idegenben táborozó katonák és szülőföldje között. A katonai parancsnokok ismételt megállapították, hogy az olvasás feltűnően jó hatással van a magyar csapatok szellemére, mert a pozitív harc egyhangúsága közepett is megvédi őket a fásultságtól és fokozza lelki erejüket.

Mivel a csapatok eddig csak szórványosan és rendszertelenül tudtak magyar könyvekhez jutni, az országos Hadsegélyző Bizottság és a Vörös kereszt egyesület közös mozgalmat indítanak oly célból, hogy az ellenség előtt álló magyar katonákat rendszeresen ellássák olvasmányokkal.

Kérjük a művelt olvasó közönséget, amely a háború folyamán már annyi megkapó jelét adta nagyszerű áldozatkészségének, hogy támogasson minket hazafias, emberbaráti és kulturális szempontból egyesült fontos vállalkozásunkban. A közös nagy cél érdekében szükség van erre az újabb áldozatra is.

Mindenkinek vannak otthon könyvei füzetei és képes újságai, amelyek régóta érintetlenül és haszonnélkül hevernek a polcokon és amelyek valódi kincsesek lesznek ha a harctéren levő katonák kezébe kerülnek.

Tisztelettel és hazafias bizalommal kérjük Magyarországot nemes érzésű hölgyeit és lelkes tanuló ifjait, hogy gyűjtsék össze otthon és ismerőseik körében az ilyen nyomtatványokat és ajánlják fel a harcoló katonáknak.

A nagylelkű adományokat a Szeretetadó-mány osztály Budapest, V., Lipót körút 1. szám veszi át és továbbítja az ellenség előtt álló csapatoknak. A kir. posta díjmentesen szállítja a küldeményeket, ha a csomagra ráírjuk, hogy »Szeretetadó-mány a harctéren levő katonáknak, portómentes.«

Amit erre a célra áldozunk, azt Magyarország fegyverben álló ifjúságának adjuk, a nemzet virágának, amely csodálatos áldozatkészséggel védi meg hazáját és mindannyiunk életét és vagyonát

Személyi hír. Hernádszurdoki Mihály József kir. tanácsos, a múzeumok és könyvtárak orsz. felügyelője f. hó 6-án. Szentivány Gyula titkár kíséretében Sümegre érkezett, az állami Darnay Múzeum újabb halladásának megvizsgálására, a látottak felett legnagyobb meglepetéssel adtak kifejezést. Megtekintették Sümeg egyéb tört. nevezetességét. Szombaton visszautaztak a fővárosba.

Áthelyezés. Az igazságügyi miniszter Orel Koriolán dr. sümegi kir. járásbíró 6 havi időtartamra a budapesti kir. büntető törvényszékhez ideiglenesen áthelyezte.

Névváltoztatás. A belügyminiszter megengedte, hogy Kolompár András sümegi szabad segéd nevét *Kertészre* változtassa

Az utolsó 48-as honvéd. Sümegen meghalt az utolsó 1848/9-es honvéd: Rózsá Imre földműves. A szabadságharcnak e névtelen hőse 88 éves volt, a telet már betegesen élte át, míg április 1-én este csendesesen átszenderült a jobb hazába. A közbecsülésben álló aggot április 3-án tiszteletteljes részvét kísérette utolsó útjára Végső tisztességén a város közönsége képviselőiben ott volt Kiss Antal városbíró és Malomszky János főjegyző is. Rózsáról a lelkes nagy idők részeseinek utolsó alakja tűnt el Sümegről. Áldás emlékére!

Kanyaró járvány Sümegen. Sümegen a kanyaró járvány a gyermekek között járványosan fellépett, a hatóság a kisdudovót és az elemi népiskolát bizonytalan időre bezárta.

Megdrágult a marhahús. A sümegi járás főbírójának 2179/916. sz. véghatározása értelmében Sümegen 1 kg marhahús ára f. hó 7-étől kezdődően 4 K 80 fillérben állapítottatott meg.

Az alkalmatlanok ujrászorozása. A 46-48 évesek behívása után, mint ismeretes, a 18 évesek sorozása következik. Ezután azonban, a pécsi »Dunántul« értesítése szerint megtörténhetik, hogy mielőtt a 18 éveseket behívják, az eddig alkalmatlanoknak talált összes korosztálybeliket bemutató szemlére rendelik és segédszolgálatra osztályozzák. Ezzel sok frontszolgálatra alkalmas segédszolgálatos szabadulna fel amit a védőerő érdekében szükséges és kívánatos.

Tilos a husvétii pirostojás. A hivatalos lap mai száma miniszteri rendelettel közli, a mely szerint a tyuktojásnak a husvétii ünnepek alkalmából szokásos festése vagy hasonló kikészítése, továbbá az ily festett vagy kikészített tyuktojásnak forgalomba hozatala az ország egész területére tilos. A ki a husvétii ünnepek alkalmából tyuktojást pirosra fest, azt a rendelet szerint két hónapig terjedhető elzárással és hatszáz koronáig terjedhető pénzbüntetéssel sújtják.

Mindenki igazolni tartozik az alkalmatlanságot. Érdekes rendeletet bocsátott ki 4100/1916. szám alatt a honvédelmi miniszter. A rendelet értelmében minden népfelkelésre kötelezett polgári személy köteles

igazolni azon körülményt, hogy valamelyik népfelkelői szemlén megjelent. A rendelet kapcsolatos a galíciai és bukovinai illetőségű hadkötelesek népfelkelői szemléjének elrendelésével és többek között a következőket tartalmazza: »A galíciaiak nyilvános helyen (piacon), vasuti állomáson felszólítandók, hogy azt, vajjon a szemle, vagy pótszemle kötelezettségüknek eleget tettek-e, igazolják. Ezen ellenőrzés gyakorlása a szemleköteles korban levő valamennyi magyar honos egyénre is kiterjesztendő és az ellenőrzés szigorú fogantatásával az összes csendőrképzési parancsnokságokat is megbízom. A rendelet kibocsátása folytán mindenki helyesen teszi tehát, ha népfelkelői igazolványi lapját állandóan magánál hordja, hogy szükség esetén magát igazolhassa.«

Filmszenzáció az Apollóban. Jövő héten, f. hó 19-én, vasárnap mutatja be az »Apollo« mozgószínház az idény egyik legnagyobb filmcenzúráját a »Zoe« társadalmi drámát. A filmet a főváros színházai egy teljes hónapig műsoron tartották. A közönség körében a film iránt nagy az érdeklődés. — Jegyeket azon előadásra már lehet előjegyezni.

Ellenőrzik a mezőgazdasági munkára szabadságolt katonákat. A honvédelmi miniszter utasította a megyei és városi hatóságokat és csendőrpáncsnokságokat, hogy a mezőgazdasági munkára szabadságolt katonákat a legéberebben ellenőrizték, vajjon azok egész szabadságidejüket mezőgazdasági munkák végzésére használják-e föl. A miniszter intenciója ugyanis az, hogy a kivezényelt katonai munkásoktagok, valamint a szabadságolt katonák ne csupán saját földjük megművelésére fektessenek súlyt, hanem fölhasználtsanak minden elvégzésre való mezőgazdasági munkánál s főleg azoknak legyenek segítségére, akik hadbavonultak s ma teljes mértékben sanylik a munkaerő hiányát. Ott, ahol a hatóság azt tapasztalná, hogy a szabadságolt katonák szabadságidejét nem a miniszter célzatának megfelelőleg használja ki, táviratilag köteles az illető csapatestének jelentést tenni, ahonnan nyomban szintén táviratilag intézkednek az illető bevonultatása iránt.

Beoltják a cigányokat. A fertőző betegségek sorában újabban a hólyagos himlő kezd erősebben fellépni és helyenkint járványszerű terjedésre mutat hajlamot. A belügyminiszter szükségesnek látta, hogy célszerű, gyors és erélyes intézkedéssel utját állja a betegség terjedésének. Megállapítást nyert, hogy a hólyagos himlőt leginkább a vándorló cigányok terjesztik, mert ez a népesség éppen vándorlásával elkerüli a himlő elleni védekezést. Elrendelte a belügyminiszter, hogy minden rendelkezésre álló karhatalom igénybevételevel intézkedni kell, hogy mindazon cigányok, akik, öt éven belül himlő ellen nem voltak beoltva összefogdosandók és ahol találtak, haladéktalanul beoltandók.

Felelős szerkesztő Horvát Imre.

Szerkesztőtárs: Németh Böske.

Laptulajdonos és kiadó: Horvát Gábor.

Steckenperd- liliumtejszappan

Bergmann & Co. cégtől Tetschen a. Elbe.

egyre nagyobb kedveltségnek és elterjedtségnek örvendő szappan ellen elismert hatásánál fogva a 40- és szépség gondozásában való fölülmulhatatlanságáért. Ezernyi elismeréssel! Sok legnagyobb kitüntetés! Bevásárlásnál óvatosság! Ügyelj! jele nyomtatékosan a Steckenperd védőjegyre és a cég helyes nevére! Darabja 1 koronáért kapható gyógyszerárakban, drogériákban, illatszertüzletekben stb. — Hasonlóképpen kitűnő Bergmann Manera liliumkrémje (80 fillér egy tubus). Kitűnő szer női kezek gondozására.

APOLO

mozgófényképszínház Ramassetter-utca.

Április 9-én, vasárnap szinre kerül:

Ujdonság!

Ujdonság!

Aktuális filmcenzáció!

KÁRPÁTOK HŐSNŐJE

dráma 3 felvonásban.

KALAPOS LUJZA

MORIC a főszerepben. Vigjáték 2 felvonásban.

A mi harcosaink

Aktuális. Természetes

A féltékeny férj

Komikus.

HELYÁRAK: Páholyszék (4 személyre) 4 K, Zsöllye 80 f. Kőrszék 60 f. Támlásszék 40 fillér. **G y e r m e k j e g y:** Páholyszék 60 fillér Zsöllye 50 fillér, Kőrszék 40 fillér. Támlásszék 20 fillér.

KATONÁK: (őrmestertől lefelé.) Zsöllye 70 fillér. Kőrszék 50 fillér. Támlásszék 30 fillér.

Kezdeté ³/₄ 6 és este fél 9 órakor.

Április 19-én

Szenzáció!

Z O E

3 felvonásos társadalmi dráma.

A legutóbbi időben a főváros legelőkeiőbb mozgósínházai egy teljes hónapon át a legnagyobb siker mellett mutatták be.